

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 03, 2014

Nummer 3, 2014

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2014:96](#) 10-01-2014

Zundert/omgevingsvergunning

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:172](#) 29-01-2014

Zeist/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:123](#) 22-01-2014

Leeuwarden/handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:2232](#) 04-12-2013

Bunschoten/planschade

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

Monnickendam/beschermd monument

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Zeist/omgevingsvergunning

Berekenen van gevolgen voor daglichttoetreding voor gebruiksmogelijkheden woning.

Om de gevolgen voor de daglichttoetreding inzichtelijk te krijgen heeft het college aansluiting gezocht bij de in het Bouwbesluit gestelde vereisten voor daglichttoetreding. Als vereiste voor een bestaande woning, waarvan in dit geval sprake is, geldt dat er per verblijfsruimte minimaal 0,5 m² daglichtoppervlakte is. Hieraan wordt in alle relevante verblijfsruimten voldaan. Indien evenwel alleen de daglichttoetreding aan de hand van dit vereiste wordt beoordeeld, worden de gevolgen van de uitbreiding niet voldoende inzichtelijk, zodat tevens is gezien of aan het vereiste voor een nieuwe woning wordt voldaan. Als vereiste dienaangaande geldt dat de daglichtoppervlakte minimaal 10% van de oppervlakte van de verblijfsruimte bedraagt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-01-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:172

Zaaknummer: 201205870/1/A1

Wetsartikelen: 8:68 lid 1 Awb, 2.12 lid 1 aanhef en onder 2° Wabo en 4 aanhef en onderdeel 1 onder a Bor

RECHTSPRAAK

Zundert/omgevingsvergunning

Bekendmaking beheersverordening.

Casus

Eisers hebben beroep ingesteld tegen de besluiten inzake weigeringen hen omgevingsvergunningen te verlenen. Zij hebben aangevoerd dat de beheersverordening, die aan de bestreden besluiten ten grondslag is gelegd, niet in werking is getreden, althans niet verbindend is.

Rechtsvraag

Is de beheersverordening naar behoren bekendgemaakt?

Uitspraak

De rechtbank geeft aan dat het beschikbaar stellen van de beheersverordening via de website www.ruimtelijkeplannen.nl in beginsel met bekendmaking via een elektronisch gemeentebblad als bedoeld in artikel 139, derde lid, van de Gemeentewet worden gelijkgesteld. Deze site fungeert als landelijke voorziening als bedoeld in artikel 1.2.2 van het Besluit ruimtelijke ordening (Bro) en dient voorts ingevolge artikel 1.2.3 van het Bro ter bindende vaststelling van de inhoud van de beheersverordening.

Naar het oordeel van de rechtbank kan niet worden gezegd dat de integrale tekst van de beheersverordening op een algemeen toegankelijke wijze beschikbaar is, zoals is voorgeschreven in artikel 139, derde lid, van de Gemeentewet. De rechtbank stelt in dat kader voorop dat algemeen uitgangspunt bij het digitaal/elektronisch beschikbaar stellen van overheidsinformatie is, dat de informatie voor een ieder toegankelijk en kenbaar moet zijn op een laagdrempelige wijze, zodat een ieder – ook zonder uitgebreide kennis van informatietechnologie – daadwerkelijk daarvan kennis kan nemen. In dit geval zijn op de gebruikelijke manier van raadplegen van de website www.ruimtelijkeplannen.nl – zowel via ‘locatie’ als via de ‘naam’ van het ruimtelijke plan – uitsluitend het raadsvoorstel en het raadsbesluit te vinden, maar niet de tekst van de beheersverordening.

De rechtbank spreekt uit dat de beheersverordening in het onderhavige geval naar haar oordeel niet naar behoren is bekendgemaakt. Dat betekent dat de beheersverordening op grond van artikel 139, eerste lid, van de Gemeentewet onverbindend is. Het college heeft de beheersverordening daarom niet aan de bestreden besluiten ten grondslag mogen leggen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 10-01-2014

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2014:96

Zaaknummer: AWB 13_3256, BRE 13/3256 WABOA en BRE 13/3802 WABOA

Wetsartikelen: 1.2.2 Bro, 1.2.3 Bro en 139 Gemw

RECHTSPRAAK

Monnickendam/beschermd monument

Vestingwallen en parkeerplaatsen.

Casus

Bij besluit van 28 oktober 2013 heeft verweerder omgevingsvergunning verleend aan de gemeente Waterland voor het realiseren van parkeerplaatsen. Door de realisatie van de parkeerplaatsen gaat een klein deel van (het groen van) de monumentale vestingwallen verloren.

Rechtsvraag

Heeft verweerder in redelijkheid omgevingsvergunning kunnen verlenen op de grond dat aan het parkeerbelang een zwaarder gewicht toekomt dan aan het monumentenbelang?

Uitspraak

Verweerder is van mening dat het wijzigingen aanbrengen aan de restanten van de vestingwallen, zijnde een rijksmonument, niet in de weg staat aan vergunningverlening. Daarbij is verweerder afgeweken van het negatieve advies van de Rijksdienst voor Cultureel Erfgoed (RCE) van 19 juli 2012. Aan het afwijken van dit advies heeft verweerder ten grondslag gelegd dat door een toename van het autobezit binnen de vesting op diverse plaatsen niet langer in voldoende parkeergelegenheid kan worden voorzien. Als gevolg daarvan wordt geparkeerd op plaatsen waar dit niet de bedoeling is met schade en gevaarlijke situaties tot gevolg. Het belang van een veilig en aangenaam leefklimaat weegt volgens verweerder in dit geval zwaarder dan het behoud van een klein gedeelte van de monumentale omwalling.

Eisers menen dat verweerder onvoldoende gemotiveerd is afgeweken van het advies van de RCE van 19 juli 2012. Zij betwisten de parkeerbehoefte zoals neergelegd in het 'Actieplan parkeren' en menen dat de noodzaak om juist in dit deel van Monnickendam extra parkeergelegenheid te realiseren onvoldoende is onderbouwd. Voorts heeft verweerder ten onrechte geen onderzoek gedaan naar alternatieven. Volgens eiser mag het monumentenbelang in dit geval niet wijken voor parkeerruimte. Met name ter hoogte van de

Burgemeester Versteegstraat 26 tot en met 35 is de aantasting van het monument het grootst, omdat dit het smalste deel van de vesting is en het beeldbepalende talud aan de straatkant voor meer dan de helft wordt afgegraven. Op die locatie geldt tevens dat er geen stoep voor de huizen ligt, zodat de situatie bij haaks parkeren extra onveilig en lawaaiig wordt en de uitlaatgassen direct de woning in geblazen worden, aldus eisers.

Ingevolge artikel 2.15 van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) kan, voor zover de aanvraag betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder f, de omgevingsvergunning slechts worden verleend indien het belang van de monumentenzorg zich daartegen niet verzet. Bij de beslissing op de aanvraag houdt het bevoegd gezag rekening met het gebruik van het monument.

Blijkens de parlementaire geschiedenis van de Wabo (zie Kamerstukken II, 30844, 3, p. 86) moet, afhankelijk van de concrete aanvraag om een omgevingsvergunning inzake een rijksmonument, worden afgewogen in hoeverre het belang van het monument in het geding is. Waar de monumentenvergunning onder de oude wetgeving een voorrangspositie had ten opzichte van andere betrokken vergunningen, is deze voorrangspositie onder de Wabo verdwenen. In de Wabo zijn alle belangen nevensgeschikt. Zo wegen alle toetsingskaders uit de verschillende specifieke wetten even zwaar en ook de volgorde maakt geen verschil. Wordt het belang van de monumentenzorg tekort gedaan, dan biedt dit in het geval van rijksmonumenten een grond voor het weigeren van de omgevingsvergunning. Hetzelfde geldt voor de overige betrokken belangen, die in plaats van na of los van elkaar nu parallel aan elkaar zullen worden beoordeeld.

De voorzieningenrechter concludeert hieruit dat het belang van monumentenzorg geen absoluut belang is en geen voorrang heeft ten opzichte van andere (gebruiks)belangen, maar daaraan nevensgeschikt is.

De voorzieningenrechter acht het een feit van algemene bekendheid dat er in historische binnensteden parkeerproblematiek bestaat. Verweerder heeft de noodzaak van extra parkeerruimte op de in geding zijnde locaties voldoende onderbouwd. Dat door foutparkeerders schade en/of gevaarlijke situaties zijn ontstaan is ook niet door eisers bestreden. De aangedragen alternatieven zijn niet van een gelijkwaardig niveau, nu zij te ver af zijn gelegen van de beoogde gebruikers. Al met al is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder in het onderhavige geval in redelijkheid aan het gebruiksbelang voor parkeerruimte een zwaarder gewicht mocht toekennen dan aan het belang van behoud van slechts een klein deel van de monumentale vestingswallen, althans zij acht de aldus uitgevallen belangenafweging niet onbegrijpelijk of onredelijk. Verweerder kon dan ook in redelijkheid afwijken van het advies van de RCE op grond van de door hem bezigde

motivering.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Leeuwarden/handhaving

Vergunningverlening. Afwijken van een negatief welstandsoordeel. Bevoegdheid.

Uit de tekst van artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo kan niet worden afgeleid dat het college slechts bevoegd is om af te wijken van een negatief welstandsoordeel op grond van overwegingen van algemeen belang, zoals economische of maatschappelijke belangen. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-01-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:123

Zaaknummer: 201301920/1/A1

Wetsartikelen: 2.10 lid 1 aanhef en onder d Wabo en 44 lid 1 aanhef en onder d Wonw

RECHTSPRAAK

Bunschoten/planschade

Maximale invulling bij een uit te werken bestemming.

Casus

Bij onderscheiden brieven van 30 en 31 augustus 2010 hebben appellant en anderen het college verzocht om een tegemoetkoming in planschade als gevolg van planologische wijzigingen in het ten oosten van hun woningen gelegen gebied.

Het college heeft de aanvragen om een tegemoetkoming in planschade ter advisering voorgelegd aan het KOB.

In onderscheiden adviezen van 7 februari 2011 heeft het KOB uiteengezet dat appellant en anderen door de inwerkingtreding van het bestemmingsplan Rengerswetering van 2 juni 2005, waarbij het plangebied voornamelijk als 'uit te werken woongebied' is bestemd, niet in een nadeliger positie zijn komen te verkeren, omdat de uitwerkingsmogelijkheden op zichzelf nog niet tot planschade leiden.

Het college heeft dit advies aan het besluit van 23 maart 2011 ten grondslag gelegd en dat besluit in bezwaar gehandhaafd.

Appellant en anderen betogen dat een uitwerkingsplan volgens artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro een zelfstandige grondslag voor een tegemoetkoming in planschade kan zijn, echter dit betekent niet dat daarmee tevens is beoogd de uit te werken bestemming en de maximale mogelijkheden van de uitwerkingsregels van een bestemmingsplan in die vergelijking buiten beschouwing te laten.

Rechtsvraag

Kunnen de uit te werken bestemming en de maximale mogelijkheden van de uitwerkingsregels van een bestemmingsplan in de planvergelijking buiten beschouwing worden gelaten?

Uitspraak

Ingevolge artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wro is een bepaling van een bestemmingsplan, niet zijnde een bepaling als bedoeld in artikel 3.6, eerste lid, een oorzaak van schade als bedoeld in het eerste lid. Ingevolge artikel 3.6, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wro kan bij een bestemmingsplan worden bepaald dat burgemeester en wethouders het plan, met inachtneming van de bij het plan te geven regels, moeten uitwerken. Ingevolge artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro is een bepaling van een uitwerkingsplan een oorzaak van schade als bedoeld in het eerste lid.

Als gevolg van de uitwerkingsplicht, bedoeld in artikel 3.6, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wro, is het vaststellen van een uitwerkingsplan niet slechts een toekomstige onzekere gebeurtenis. Hoewel de uitwerkingsplicht bij een letterlijke lezing van artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wro niet kan worden beschouwd als oorzaak van schade in de zin van die bepaling, laat dat onverlet dat sinds de inwerkingtreding van het bestemmingsplan aannemelijk is dat de uit te werken bestemming vroeg of laat zal worden uitgewerkt. Zoals de Afdeling bij uitspraak van 17 april 2013 in zaak nr. 201205035/1/T1/A2 eerder heeft overwogen, brengt dit met zich dat de mogelijkheden van de uit te werken bestemming bij de planvergelijking niet buiten beschouwing mogen worden gelaten. Met die mogelijkheden dient aldus rekening te worden gehouden dat nagegaan dient te worden wat ten tijde van de inwerkingtreding van het betrokken besluit naar redelijke verwachting de invulling van de uit te werken bestemming van de gronden zou zijn. In dat verband komt onder meer betekenis toe aan de uitwerkingsregels, aan de toelichting bij het bestemmingsplan en aan de mate waarin een en ander, naar aard en omvang, binnen de ruimtelijke kenmerken van de omgeving en het geldende planologische beleid past, aldus die uitspraak.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 04-12-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:2232

Zaaknummer: 201300787/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro